

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 793/2024
27.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милица Радовић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Радник Сивац“ из Сивца, чији је пуномоћник Томислав Тодоров, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2653/23 од 31.10.2023. године, у седници одржаној 27.03.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2653/23 од 31.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 911/2021 од 11.07.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, а делимично је тужба одбачена. Ставом другим изреке, поништено је решење туженог о отказу уговора о раду запосленом АА, због непоштовања радне дисциплине од 11.08.2021. године број ..., као незаконито. Ставом трећим изреке, тужба тужиоца да се обавезе тужени да га врати на рад на послове које је обављао пре доношења решења о отказу уговора о раду због непоштовања радне дисциплине од 11.08.2021. године број ..., у року од 8 дана под теретом принудног извршења, одбачена је. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име трошкова парничног поступка износ од 272.750,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2653/23 од 31.10.2023. године, ставом првим изреке, делимично је преиначено решење садржано у пресуди Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 911/2021 од 11.07.2023. године у делу у којем је одбачена тужба (став трећи изреке) тако што је обавезан тужени да тужиоца врати на рад у року од 8 дана. Ставом другим изреке, одбијене су жалбе тужиоца у преосталом делу и жалба туженог у целисти и потврђена првостепена пресуда у преосталом делу. Ставом

трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 49.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка учињене у поступку пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није било пропуста у примени, нити погрешне примене неке од одредаба парничног поступка, па нема ни повреде члана 374. став 1. Закона о парничном поступку на које ревидент указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је закључивши уговор о раду засновао радни однос на неодређено време са туженим 01.12.2012. године на радном месту руководиоца РЈ „...“ којим уговором је, између осталог предвиђено да послодавац односно директор има право запосленом да откаже уговор о раду уз претходно упозорење уколико запослени долази на рад у припитом стању, опија се у току рада, уноси алкохол и друга опојна средства у предузеће, изазива неред или учествује у тучи. Током радног односа, тужилац је, 08.01.2020. године на основу Анекса уговора о раду, премештен на послове радног места руководиоца РЈ „Погребне услуге“. У вечерњим часовима 14. јуна 2021. године запослени код туженог организовао је прославу поводом рођења унуке на којој је било десетак запослених код туженог међу којима су били тужилац и директор туженог. Тужилац је те вечери на прослави, као и други гости међу којима су били и запослени код туженог, конзумирао алкохол, а прославу је напустио око поноћи. Наредног дана 15. јуна 2021. године од свих запослених код туженог који су били присутни на прослави претходне вечери, на рад су дошли једино тужилац и директор туженог. Радно време тужиоца је било од 07,00 до 15,00 часова, а тужилац је тог дана бициклом дошао на рад 5 до 10 минута пре осам часова. Директор туженог је по доласку на рад кренуо у обилазак радника, те је око 08,20 часова дошао до капеле на гробљу у Сивцу (где је било радно место тужиоца) којом приликом је затекао тужиоца како спава у својој канцеларији. Директор туженог је потом изашао из капеле, позвао тужиоца телефоном тражећи да изађе испред како би разговарали, што је тужилац и учинио. Тужилац је био збуњен, причао је неповезано, осетио се на алкохол и директор је у 09,00 часова сачинио наредбу за алкотестирање тужиоца вађењем крви и упутио га у Дом здравља. Запослени ББ је тужиоца службеним возилом одвезао у Дом здравља где је тужиоцу у 10,00 часова извршена анализа алкохола у крви. Тужилац при повратку из Сомбора није отишао кући, већ се вратио на рад на своје радно место и радио до краја радног времена. У 13,00 часова била је организована сахрана покојне ВВ, а тужилац је обављао послове свог радног места у вези са спровођењем организовања сахране, при чему је помагао и у ношењу ковчега покојне јер није било довољно људи. Наредног дана, 16.06.2021. године туженом је

достављен налаз алкохола у крви Здравствене установе Дом здравља „Др Ђорђе Лазих“ у Сомбору у којем је констатовано да је анализа алкохола у крви код тужиоца 15.06.2021. године у 10,00 часова и да је утврђено присуство 1,19 грама/промила алкохола у крви тужиоца. Дана 29.06.2021. године сачињено је упозорење којим се тужилац упозорава на постојање разлога за отказ уговора о раду због догађаја од 15.06.2021. године, у односу на које упозорење се тужилац изјаснио, неспорећи да је претходне вечери конзумирао алкохол изражавајући кајање због наведеног. Потом је 11.08.2021. године директор туженог донео спорно решење број .. којим је тужиоцу отказао уговор о раду због непоштовања радне дисциплине. У образложењу овог спорног решења се наводи да је 15.06.2021. године, на старом православном гробљу у Сивцу, директор туженог дошао у просторије капеле, где је било радно место тужиоца и приликом сусрета са тужиоцем због његовог чудног понашања посумњао да је тужилац под дејством алкохола, па га је упутио у здравствену установу ради анализе алкохола у крви, те је наредног дана послодавцу достављен извешетај здравствене установе у коме је констатовано да је тужилац имао 1,19 грама/промил алкохола у крви. Наведено је да је тужиоцу достављено упозорење и да се изјаснио. Тужени је у спорном решењу навео да је на основу спроведеног поступка изведен и доказ, а несумњиво утврђено да је запослени одговоран за непоштовање радне дисциплине учињене 15.06.2021. године при чему се позвао на одредбе члана 179. став 3. тачка 4. Закона о раду, члана 81. став 3. тачка 4. и члана 84. Колективног уговора ЈКП „Радник“ Сивац и Уговора о раду тужиоца број .. којима је прописано да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду уколико запослени непоштује радну дисциплину и због доласка на посао под дејством алкохола или других опојних средстава, односно употребе алкохола или других опојних средстава у току радног времена које има или може да има утицаја на обављање послова уколико запослени долази на рад у напитом стању, опија се у току рада, уноси алкохол или друга опојна средства у предузеће. Наведено решење садржи поуку о правном леку и потписано је од стране законског заступника туженог директора ГГ. Лабораторијска вредност алкохола у крви тужиоца измерена 15.06.2021. године у 10,00 часова од 1,19 грама/промила одговарала је лакој степену алкохолисаности у ком случају долази до пада критичности, посебно могућности антиципирања свих последица сопственог понашања што резултује да особа лакше поводи за подстицајима из афективног нагонске сфере, да је понашање откочено, разметљиво при чему су описане измене у психичкој фобиорадној сфери у лакој степену алкохолисаности карактеристичне за сваку особу. Према стручним правилима за процену клиничке слике пијанства узимају се два налаза алкохолемије о алкохемије у размаку од једног сата и налаз алкохола у урину што у односу на тужиоца није учињено, те имајући у виду да се разликује фаза ресорпције алкохола у којој је адаптација централног нервног система слабија симптоми пијанства изражајнији и фаза елиминације у којој се мозак већ адаптирао на алкохол и клиничка слика пијанства је једноставнија и блажа на основу налаза о вештачењу је утврђено да: уколико се пође од чињенице да је тужилац алкохол конзумирао у току претходне вечери произлази да је тужилац био у фази елиминације алкохола из организма и да наведена алкохолисаност није могла битно утицати на обављање његовог посла на радном месту руководиоца јединице погребне услуге (прва варијанта), а уколико се пође да је тужилац евентуално алкохол конзумирао 15.06.2021. године на послу, тада би исти био у фази ресорпције алкохола из организма и наведена алкохолисаност је могла утицати битно на обављање посла тужиоца на радном месту

руководилац радне јединице погребне услуге (друга варијанта). Утврђено је да у време спровођења поступка отказивања уговора о раду тужилац против туженог водио два парнична поступка (ради утврђивања ништавости анекса уговора о раду и поништаја решења о новчаном кажњавању) те да је директор туженог пре доношења спорног решења о отказу уговора о раду тужиоцу послао поруку преко Вибер мреже позивајући га да дође у фирму ради договора око решавања актуелних поступака у смислу да тужилац повуче актуелне тужбе и одрекне се тужбених захтева, те да тако неће добити отказ уговора о раду на шта тужилац није пристао.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилном применом материјалног права усвојили тужбени захтев тужиоца, поништили решење туженог о престанку радног односа тужиоцу, те туженог обавезали да тужиоца врати на рад.

Одредбом члана 179. став 3. тачка 4. Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“ број 24/05, 75/14) прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом због доласка на посао под дејством алкохола или других опојних средстава, односно употребе алкохола или других опојних средстава у току радног времена које има или може да има утицај на обављање посла.

Колективним уговором из јануара 2015. године, које је тужени доставио у току првостепеног поступка и чију садржину првостепени суд утврдио, чланом 82. предвиђено је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог и његово понашање и то због доласка на рад под дејством алкохола или других опојних средстава, односно употребе алкохола или других опојних средстава у току радног времена, које има или може да има утицај на обављање посла која одредба је у погледу услова за образовање овог отказног разлога суштински идентична законској одредби.

Неосновано ревидент наводи да су нижестепени судови погрешно применили материјално право када су оценили оспорено решење као незаконито. Из цитираних одредаба Закона о раду и достављеног Колективног уговора (који садрже идентичну одредбу) произилази да послодавац запосленом може да се откаже уговор о раду уколико не поштује радну дисциплину тако што долази на посао под дејством алкохола или других опојних средстава, односно употребе алкохола или других опојних средстава у току радног времена које има или може да има утицај на обављање посла. При чињеничном утврђењу да је тужилац у моменту узимања узорка био у стању које одговара лакој степену алкохолисаности и која, уколико је алкохол био у фази елиминације из организма, није могла битно утицати на обављање његовог посла, нижестепени судови су правилно применили материјално право и закључили да тужилац није својим радњама прекршио радну дисциплину због које се може отказати уговор о раду. Тужени, како судови правилно закључују није доказао да је алкохол био у фази ресорпције, (вађење крви два пута у размаку од једног сата) када би стање алкохолисаности могло да утиче на обављање послова радног места. Одредбе уговора о раду на које се тужени позива у ревизији ни на који начин не дефинишу напоито стање које санкционишу, нити је тужени у току поступка

предлагао доказе на околности да ли се констатована вредност алкохемије код тужиоца може подвести под такзовано „напито стање“.

Неосновани су наводи ревидента да је Колективним уговором туженог предвиђено да је недозвољена било која количина алкохола у току радног времена, јер је у списима приложен само један Колективни уговор из јануара 2015. године, који ово непоштовање радне дисциплине регулише на исти начин као Закон о раду уз кумулативно постављен услов да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом због доласка на посао под дејством алкохола или других опојних средстава, односно употребе алкохола или других опојних средстава у току радног времена које има или може да има утицај на обављање посла. Наступање кумулативно постављеног услова тужени није доказао.

Наводи ревидента који се односе на оцену налаза вештака су указивање на погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање што није дозвољен ревизијски разлози у смислу одредбе члана 407.став 2. ЗПП.

Из свега изнетог, Врховни суд одлучио је као у изреци на основу одредбе члана 414.став 1.ЗПП.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**